

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Apum mysticaru[m] circa Christi vulnera occupatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT XIX.

Plagam lateris Christi animarum sanctarum
alvearium esse.

§. I.

Apum mysticarum circa Christi vulnera occupatio.

ANimas sanctas, & quæ DEI gloriæ quibus possunt ar-
tibus serviant, notum est passim apibus comparari.
Sic enim S. Cæciliam (ob sedulam fructuosamq; in Valeria-
no Sponso ad Christi fidem adducendo navatam operam.) *Offic: Eccles:*
apem argumentosam, sive argutam & industriam, legimus
appellatam. Et S. Augustinus apud DEI compellatur à Se-
vero, in hunc modum ad eum scribente: *O verè artificiosa Ep. 37. apud*
apud DEI, construens favos divini nectaris plenos, manantes *Aug.*
misericordiam & veritatem, per quos discurrens deliciatur a-
nima mea, & vitali pastu, quidquid in se minus invenit, aut
imbecillum sentit, resarcire & suffulcire molitur. Jam ipse
S. Augustinus, piorum labores in via Domini currentium,
nonne in quadam epistola opera sanctarum apium appellat? *Ep: 77.*
Neque aliter Jacobus à Vitriaco Cardinalis, de quibusdam
magni Eliæ sectatoribus; quos in monte Carmelo vitam *Hist: ord. c.*
ait egisse solitariam, in alvearibus modicarum cellularum, *52.*
tanquam apes Domini, dulcedinem spiritualem mellificantes.

Quin & ipsa etiam DEI Mater apud S. Birgittam se- *L. 4. c. 86.*
met ipsam flori, & electos suos, qui omni devotione ipsius
honori studeant, apibus similes esse dicit. Extatq; (ut istud
per occasionem obiter inferam) in ejusdem Divæ sermone
Angelico, ita appellato, quod Angelo dictante, ab ipsa *c. 11.*
sancta perhibeatur esse conscriptus; perelegans, & ad Vir-
ginis gloriæ perapposita cogitatio: *Quemadmodum apia*
arva florida circumvolans, universa mellifera gramina diligen-
tius

tius perscrutatur, quia ex naturali scientia novis discernere, ubi pullulet flos amœnior; quem si fortè ex folliculo adhuc erumpere non viderit, nihilominus tamen ejus ortum cum desiderio delectabiliter præstolatur: simili modo celestis DEUS, quando MARIAM in secreto materni uteri adhuc latitare prospicebat, cum animi consolatione & gaudio ipsius ortum expectabat, ut per ipsius Virginis charitatis dulcedinem, sua superabundans divina bonitas panderetur. Sic ibi. Quibus consequenter sibi figurabit quispiam: Spiritum sanctum Virginis Sponsum, cum eam adhuc ætate tenerâ, & necdum ijs gratiæ suæ mysterijs, quæ in ea esset operaturus, idoneam animadvertet; eam instar rosæ primulûm rubescentis ac desiccanti aspexisse; quam ipse instar apis sedulæ, cupido ac crebro circumvolatu & velut ambitu sollicitans, quasi adurgeret, ad se pandendum explicandûmq; quò plenius in ipsa oblectare se, & sua in ea divina dona jucundiùs libare possit. Ita non modò animas sanctas, sed & DEUM ipsum (quæ ipsius est bonitatis mellitissima in nos inclinatio) apiculæ fedale comparatum habemus. Unde etiam de Christo S. Bernardus: *Apis verò est, quæ pascitur inter lilia, quæ florigeram inhabitat patriam Angelorum. Unde & ad civitatem Nazareth (quod interpretatur flos) advolavit, & ad suaveolentem perpetuæ Virginitatis florem, advenit, illi insedit, illi adhaesit.* Origenes denique, cum sanctos Prophetas apibus & ipse comparasset, ad extremum & hoc adjungit de Christo: *Est quædam, ut ita dicam, apis super apes: & quomodo inter apes rex quidam est; sic princeps apum Dominus est JESUS Christus.*

Harum porrò sanctarum apum non postremum munus est; circa florida & vernantia Christi vulnera occupari, & nunc pedum plagas, nunc manuum argutis oculis lacellere; nunc in suaveolenti lateris rosâ otiosius insistere & immorari; ex omnibus mel cœlestemq; rorem sugere.

Domi.

serm. 2. de
Adven.

Hom. 2. in
Isai.

Dominus olim per os Prophetæ Judæorum sævitiam in-
culans: *Circūdederunt me, inquit, sicut apes*: quod videlicet Psf. 117.
in passione sua, in morem crabronum irritatorum, totis se
quali examinibus impeterent, ac diris tanquam aculeis con-
figerent ac fauciarent. At posteaquam in ejus corpore sacra
hæc vulnera aperta sunt, & in modum totidem rosarum, in
istam Paradisi amoenitatem effloruerunt, ultro ipse invitat
animas sanctas, ut se sicut apes circumdent, & de vulnere
in vulnus volitantes, divinum hinc succum, & cœlestia mel-
la delibent.

Sanctæ S. Lutgardæ, ex Ordine Cisterciensi Virgini pientis-
simæ, apparuit aliquando Dominus è cruce pendens, & L. 1. tit. c. 6.
toto corpore cruentatus; qui altero brachio de crucis sti-
pice detractio, eamq; amanter amplexans, virgineum ejus os
ad lateris sui vulnus applicuit: ex quo illa tantam tamq; ef-
ficacem suavitatem hausit, nec in animam tantum, sed in
corpus quoque sibi diffundi sensit, ut nihil jam esset, quod
ei dolorem molestiamve posset adferre; salivâ etiam oris
ejus (quod etiam multò post vario experimento compertum
est) mellis saporem ac dulcedinem retinente.

Sanctam porrò Mechtildem, inter supremi morbi mo-
lestias, referebat Sancta Gertrudis, sibi visam esse divinitus, L. 5. infir. c. 6.
instar teneræ virgunculæ, quæ impetu quodam in dilecti sui
Sponsi collum irruens, blandis eundem complexibus strin-
geret, & de singulis ejus vulneribus speciales gustus ac sen-
sus divinæ voluptatis hauriret; *in modum apis* (inquit) *di-*
versorum florum succos avidè sugentis.

Ergo etiamnum dulcis Salvator, passionem suam de-
votè contemplantibus, vulnerum suorum copiam facit; ac
distentus in arbore crucis, illas æterni veris divitias ac deli-
cias explicat, invitâtq; ad carpendum. Quare (quod Jo-
annis Thauleri ac Ludovici Blossij monitum est, à nobis su- Explic. pass.
perius in capite Libri positum) *instar apis sedule huc studiosè* c. 16.

advolemus, de vulnere ad vulnus transeantes; nec aliunde nobis pabula carpamus, cum hæc melle scatant.

l. 1. de Virgine.

Neque diversum est S. Ambrosij votum, dum piam Virginem sic alloquitur: *Quam te velim, filia, imitatrix esse hujus apiculæ, cui cibus flos est!* Et inferius: *Florem quoque tibi demonstro carpendum; illum utique qui dixit: Ego flos campi & lilium convallium, tanquam lilium in medio juncinarum.*

Habes igitur florem quem libes, & de cujus membro rorem melleum, & succum nectareum carpas. Christi tui vulnera assideo suctu depasce, de Crucifixi areolis inebriare; sed (quod est in hoc genere præcipuum) si apis Christi es, ipsi Christo soli mellificare stude.

§. 2.

Easdem non nisi divino cordi mellificare debere.

Istud quippe huic sanctæ apiculæ in primis & ante omnia curandum est; ut in caverna lateris Christi alvearium sibi construat, & intra sinus divini cordis, mellis sui succum ac dulcedinem elaboret: quidquid ab ipso Christo accepit, aut de sacris ejus vulneribus spiritualis saporis collegerit, id omne ipsi Christo referens, ac fonti suo dulcitudinem omnem refundens.

Ille enim in Christi corde, aut Christi cordi mellificat, qui in DEI donis ipsisq; etiam cœlestibus solatijs, non gustum aut voluptatem suam, sed DEI gloriam, & divini cordis oblectationem exquirat; paratus utique, quantum ex se est, aut si id ex DEI gloria aut libentia magis esset, his ipsis carere DEI donis, & in perpetua desolatione & ariditate versari: quod videlicet est, etiam ex absinthio & myrrha cœleste mel carpere; estq; omnium quæ ab humana mente DEO præstari possint, obsequium ejus bonitati longè acceptissimum.

Atque